

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιδιαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἑξαμηνίος . . . » 4,50
Τρίμηνιος . . . » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἑξαμηνίος . . . » 5,50
Τρίμηνιος . . . » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 49

ΠΕΡΣΕΥΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ποῦ εὐρίσκεται ἡ Γοργών.

Ὁ Περσεύς δὲν ἐπαράχθη, δὲν ἐδείλτασε.

— Προτιμῶ αὐτὰ ὅλα, εἶπε, παρὰ νὰ ζήσω ἀνωφελὲς καὶ ἄδοξος. Εἰπέ μου τώρα, σοφὴ καὶ ὠραία θεά, πῶς θὰ ἡμπορέσω νὰ ἐκτελέσω αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀποθάνω;

Ἡ Ἀθηνᾶ μειδιῶσα εἶπε τότε πρὸς τὸν Περσέα :

— Ἀκουσέ με μὲ προσοχὴν, διότι πραγματικῶς ὁ ἀποθάνεις, ἂν λησμονήσης κανέν ἀπὸ τὰ λόγια μου. Θὰ προχωρήσης πρὸς βορρᾶν, μακρυνά, πολὺ μακρυνά, ἕως νὰ φθάσης εἰς τὴν παγερὰν κατοί-

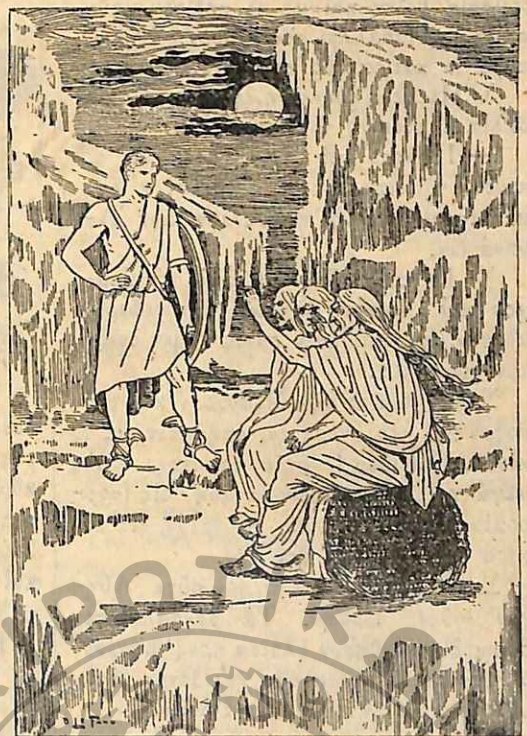
κίαν τοῦ ἀνέμου Βορέως. Ἐκεῖ θὰ εὕρης τὰς Γοργίας, τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν παρὰ ἓνα δόντι καὶ ἓνα μάτι καὶ αἱ τρεῖς των. Θὰ τὰς παρακαλέσης νὰ σοῦ δείξουν τὸν δρόμον, διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς Νύμφας, τὰς κόρας τοῦ Ἑσπερίου, ποῦ χορεύουν γύρω εἰς τὸ Χρυσοῦν Δένδρον, εἰς τὴν Θαυμασίαν Ἀτλαντίδα. Αἱ Ἑσπερίδες αὐταὶ θὰ σοῦ εἰπὺν ποῦ θὰ εὕρης τὴν Γοργόνα, τὴν μητέρα τῶν Τεράτων, τὴν ἐχθρὰν μου, διὰ νὰ τὴν σκοτώσης. Ἀλλοτε ἡ Γοργὼν αὐτὴ ἦτο καλὴ κόρη, ὠραία ὡς ἡ Ἥως, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν ἔκαμιν ἐν ἀμαρτημα, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ ἥλιος ἐκαλύφθη ἐπὶ φρίκην. Καὶ ἔκτοτε τὰ μαλλιά της ἔγειναν φεῖδια καὶ τὰ χέρια της γαμψώνυχια πόδια ὀρνέου ἀρπακτικοῦ. Ἡ καρδιά της ἐγέμισεν ἀπὸ αἵσχος καὶ μανίαν καὶ τὰ χεῖλη της ἀπὸ χολῆν· τέλος τὰ μάτια της ἔγειναν τόσον φοβερά, ὥστε ὅποιος τ' ἀτενίσῃ, ἀπολιθοῦται. Παιδιά της εἶνε ὁ Πτερωτὸς Ἴππος καὶ ὁ Γίγας μὲ τὴν χρυσοῦν Ρομφαίαν, ἐγγόνια της δὲ ἡ καταχθόνιος Ἐχιδνα καὶ ὁ Γηρυόνης ὁ τρικέφαλος τύραννος, ὁ ὁποῖος βόσκει τὰ ποιμνία τοῦ πλησίον τῶν ποιμνίων τοῦ Ἄδου. Ἔτσι ἔγεινεν ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, τῶν μισητῶν θυγατέρων τοῦ θεοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Μὴ τὰς πειράξης αὐτάς, διότι εἶνε ἀθάνατοι. Φέρε μου μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

«Ὁ ἥλιος
ἐκαλύφθη
ἀπὸ φρίκην...»

φάλη, τύλιξέ το, ἀποστρέφων τὰ μάτια, εἰς τὸ τράγειον αὐτὸ δέρμα τῆς ἀσπίδος καὶ φέρε μού το ἔτσι. Θὰ δοξασθῇς καὶ θ' ἀποκτήσης τὴν θέσιν σου εἰς τὸ συμπόσιον τῶν Ἑρώων καὶ τῶν Θεῶν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ὀλύμπου.

Καὶ μὲ μεγαλοπρεπὴ χειρονομίαν, ἡ Ἀθηνᾶ ἐδείξε τὸν οὐρανόν.

«Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ τρελλὸς... (Σελ. 390)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τὰ περὶ τὰ σανδάλια καὶ τὸ ἀδαμάντινον ξίφος

Ὁ Περσεύς τότε εἶπε: — Θὰ ὑπάγω, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνω καθ' ὁδόν· ἀλλὰ πῶς θὰ περάσω τὴν θαλάσσαν χωρὶς πλεῖον; καὶ πῶς θὰ μὲ ὁδηγήσῃ; καὶ ὅταν θὰ εὕρω τὴν Γοργόνα πῶς θὰ τὴν φονεύσω ἂν φορῶ ὅπλα μὲ φολίδας χαλυβδίνους;

Ὁ νέος τότε, ὁ ὁποῖος συνώδευσεν τὴν Ἀθηνᾶν, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε:

— Μὲ τὰ σανδάλια μου θὰ περάσης

θαλάσσης, βουγά και πεδιάδας. Με αυτά θα πετάς όπως το πτηνόν, όπως κ' ἐγώ. Διότι εἶμαι ὁ Ἑρμῆς, νικητὴς τοῦ Πολυαρμάτου Ἀργού καὶ ἀγγελιαφόρος τῶν Ὀλυμπίων θεῶν.

Καὶ ἐνθ' ὁ Περσεύς ἐγονάτιζεν ἐμπρός

του, ὁ Ἑρμῆς ἐξηκολούθησε : «Τὰ σανδάλια θὰ πάρουν μόνα τῶν τὸν καλὸν δρόμον, ἐπειδὴ εἶνε σανδάλια θεϊκὰ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ σφάλλουν. Ἡ δὲ ρομφαία αὕτη, ποῦ ἐφόνευσε τὸν Ἀργόν, θὰ φονεύσῃ καὶ τὴν Γοργόνα, ἐπειδὴ εἶνε ρομφαία θεϊκὴ καὶ μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα καταβάλλει τὸν ἐχθρόν. Σήκω, πάρε τα καὶ τὰ δύο καὶ φύγε.

Ὁ Περσεύς ἐσηκώθη, ἐφόρεσε τὰ σανδάλια κ' ἐξώσθη τὸ ξίφος.

— Πῆδης ἀπὸ τὸν βράχον εἰς τὸ κενόν, τῷ εἶπε τότε ἡ Ἀθηνᾶ, κ' ἔχε πεποιθῆσιν εἰς τὴν πανοπλίαν τῶν Ἀθανάτων.

Ὁ Περσεύς ἔσκυψεν ἀπὸ τὸν βράχον καὶ ἔφριξε βλέπων τὴν φοβεράν ἄβυσσον, προσεπαύθη ὅμως νὰ μὴ δεῖξῃ τὸν φόβον του.

Συλλογισθεὶς τὴν Μέδουσαν καὶ τὴν δόξαν ποῦ τὸν ἀνέμενεν, ἐπήδησεν εἰς τὸ κενόν. Καὶ ἰδοὺ ! ἀντὶ νὰ πέσῃ, πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν ἐστάθη εἰς ἰσορροπίαν καὶ ἠμποροῦσε νὰ τρέχῃ εἰς τὸν αἶρα ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν.

Στραφεὶς, δὲν εἶδε πῶς οὕτε Ἀθηνᾶν οὕτε Ἑρμῆν. Τὰ σανδάλια του ὁμῶς διηυθύνθησαν ὁλοῖσα πρὸς βορρᾶν, μὲ τὴν σταθερότητα τῆς χελιδόνος, ὅταν μεταναστεύῃ, ζητοῦσα τὴν ἄνοιξιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ βασίλεια τοῦ Βορέως καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ Γραιαί.

Οὕτως ἤρχισε τὸ ταξίδιον τοῦ Περσεύς. Ἐπερνούσε ξηρὰς καὶ θαλάσσας, πάντοτε τρέχων εἰς τὸν αἶρα καὶ διανύων μὲ τὰ σανδάλια του εἰς μίαν ἡμέραν τὸ διάστημα μῆος ἑβδομάδος.

Μὲ χαρὰν καὶ μὲ θάρρος προχωροῦσεν ὁλονέν, χωρὶς νὰ στρέφεται, χωρὶς νὰ παρεκκλινῇ οὕτε δεξιᾷ οὕτε ἀριστερᾷ, καὶ οὕτως ἔφθασεν εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει πλεῦν τὸ Χάος.

Ἐβάδισεν ἄλλας ἐπὶ ἡμέρας εἰς ἓνα

δρόμον, περὶ τοῦ ὁποίου ὀλίγοι ἄνθρωποι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ὁμιλήσουν, διότι ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ἐπάτησαν πραγματικῶς δὲν πολυαγαποῦν νὰ κάμνουν λόγον, ὅσοι δὲ ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ξαναβλέπουν εἰς τὸν ὕπνον των, εἶνε εὐτυχεῖς ὅταν ἐξυπνοῦν... Τέλος ἔφθασεν εἰς τὰ ἔρια τῆς Αἰωνίου Νυκτός, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος εἶνε γεμᾶτος ὁμίχλην καὶ χιόνα, ἡ δὲ γῆ σκεπασμένη ὅλη ἀπὸ παγῶνας. Μετ' ὀλίγον, παρὰ τὴν παγωμένην ὄχθην τῆς παγωμένης θαλάσσης, εἶδε τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι ἐκάθηντο ἐπὶ ὀγκοπαύου ὑπὲρ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς χειμερινῆς σελήνης καὶ ἐκίνουν ρυθμικῶς τὰς κεφαλὰς των, ἐνθ' ἐτραγωδοῦσαν μὲ πένθιμον μελωδίαν :

Τὰ σημερὰ τὰ χρόνια
καταραμένα!
Ὁρατὰ εἶνε μόνον
τὰ περασμένα!

Πλησίον των τίποτε ζωντανόν, οὔτε μύγα, οὔτε βρῦν εἰς τοὺς βράχους, οὔτε ἔχγος ζωῆς. Καὶ αὕτη ἡ φωνὴ καὶ αὐτὸς ὁ λάρος, δὲν τολμοῦν νὰ ριφκιν-

δυνεύσουν εἰς τὰς ἀξένους ἐκείνας γώρας, ἀπὸ φόβον μήπως παγώσουν. Τὸ κύμα ἐθραύετο ἀφρισμένον, ἀλλ' ἐπ' ἀνέπιπτεν εἰς νιφάδας χιόνος, αἱ ὁποῖαι ἐλεύονταν τὰ μαλλιά τῶν τριῶν Γραιῶν καὶ τὰς πλεურὰς τῶν παγολόφων, οἱ ὁποῖοι ὑψοῦντο ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των.

Εἶχαν ἓνα μάτι καὶ αἱ τρεῖς, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ βλέπουν διόλου καλὰ καὶ ἓνα δόντι, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ὅλοι των, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρώγουν καλλιτέρα. Ἡ Σελήνη τὰς ἐφώτιζε μὲ ὅλας τῆς τὰς ἀκτῖνας, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ δὲν ἐκρύωναν ὀλιγώτερον.

Ὁ Περσεύς ἐλυπήθη τὰς τρεῖς ἀδελφὰς Γραιὰς καὶ μ' εὐλάβειαν ταῖς εἶπε : — Σεβασταὶ μητέρες, σύντροφος τοῦ γήρατος εἶνε ἡ πεῖρα. Βεβαίως εἶς θὰ γνωρίζετε πολλὰ πράγματα. Εἰπήτέ μου λοιπόν, σὰς παρκαλῶ, ποῦ εἰμπορῶ νὰ εὑρῶ τὴν Γοργόνα;

Μία ἐξ αὐτῶν ἐφώνησε : — Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀναιδής, ποῦ ἔχει τὴν τόσην

τόλμην νὰ περιγεῖν τὰ γηρατεῖα μας ; Καὶ μὴ ἄλλη προσέθεσε : — Εἶνε φωνὴ ἄνθρωπου.

— Ὅχι, ἀντιπῆκεν ὁ Περσεύς, ἐγὼ δὲν περιγεῖν ἀλλὰ τιμῶ καὶ σέβομαι τὰ γηρατεῖά σας. Εἶμαι ἀπὸ τὴν γενεάν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἡρώων, οἱ δὲ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου μ' ἔστειλαν εἰς σὰς διὰ νὰ μοῦ εἰπῇτε ποῦ εὐρίσκεται ἡ Γοργών.

Μία ἐξ αὐτῶν ἀπεκρίθη : — Ὑπάρχουν νέοι θεοὶ εἰς τὸν Ὀλύμπον καὶ τίποτε νέον δὲν εἶνε καλόν.

Καὶ μὴ ἄλλη : — Μισοῦμεν τοὺς θεοὺς σας, τοὺς ἡρώας καὶ ὅλους τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Εἴθε! ἀπὸ τὴν γενεάν τῶν Τιτάνων, τῶν Γιγάντων, τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Τεράτων, ποῦ ἄλλοτε ἐγέμιζαν τὴν ἄβυσσον.

Ἡ δὲ τρίτη ἀνέκραξε : — Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ τρελλός, ποῦ ἐτόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ βασίλειά μας ;

Τότε ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν μετὰ τῶν : — Δὸς μου τὸ μάτι νὰ τὸν ἰδῶ ! εἶπεν ἡ μία.

— Δὸς μου τὸ δόντι νὰ τὸν δαγκάσω ! εἶπεν ἡ ἄλλη.

Ἀλλ' ὁ Περσεύς, βλέπων τὴν ἄφροναν ἀλαζονείαν των καὶ τὸ μῖσος ποῦ ἔτρεφαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἔπαισε νὰ τὰς λυπηθῇ καὶ ἐσυλλογίσθη : «Ὅταν πεινᾷ κανεὶς πρέπει νὰ βιάζεται, ἂν μείνῃ ἐδῶ περισσότερον, θαποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν».

Τὰς ἐπλησίασε, καὶ ἐνθ' ὑψλαφῆτ' ἐπερνούσαν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ μοναδικόν των μάτι, ὁ Περσεύς ἀπλωσε σιγὰ σιγὰ τὸ ἰδικόν του χέρι, εἰς τρόπον ὥστε μία τῶν Γραιῶν, νομίσασα ὅτι ἦτο τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τῆς, τοῦ ἔδωσε τὸ μάτι.

Ὁπισθοχώρησε τότε μ' ἐν πῆδημα κ' ἐτῶναξε :

— Κρατῶ τὸ μάτι σας, κακὸ γένηται, καὶ θὰ τὸ ρίψω εἰς τὴν θάλασσαν, ἂν δὲν μοῦ δεῖξετε ἀμέσως ποῦ θὰ ἠμπορέσω νὰ εὑρῶ τὴν Γοργόνα, ἀλλὰ νὰ ὀρκισθῇτε

πρῶτα, ὅτι θὰ μοῦ πῇτε τὴν ἀλήθειαν.

Αἱ Γραιαὶ προσεπάθησαν νὰ ξεφύγουν ἐπὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ εἰποῦν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ τρόπον τόσον ἀόριστον, συγκεχυμένον, ὥστε ὁ Περσεύς δὲν ἐνόησε καὶ μεγάλην πρᾶγ-

ματα. — Ὑπαγε πρὸς Νότον, τῷ εἶπαν, πρὸς τὴν μισσητὴν χώραν τοῦ Ἥλιου, ὡς ὅτου νὰ συναντήσῃς τὸν Ἀτλαντα, τὸν γίγαντα, ὁ ὁποῖος βαστάζει εἰς τοὺς ὤμους τὸν οὐρανόν. Αἱ θυγατέρες του, αἱ Ἑσπερίδες θὰ σοῦ δεῖξουν τὸν δρόμον.

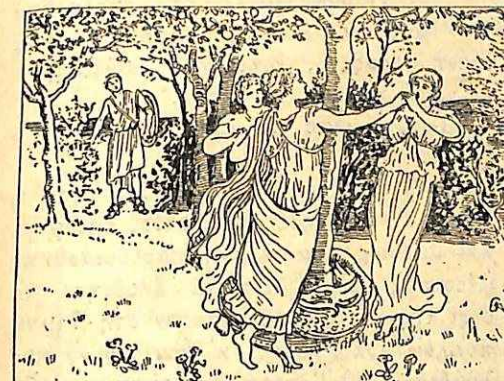
Εἶνε νέαι καὶ τρελλαῖαι ἐσέ. Καὶ τώρα δὸς μας τὸ μάτι μας, διότι σοῦ εἶπαμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, τίποτε ἄλλο δὲν εἰξεύρομεν.

Ὁ Περσεύς ταῖς ἔδωσε τὸ μάτι, ἀλλὰ μόλις τὸ ἐπῆραν τὰς ἐκυρίευσεν ὁ ὕπνος. Κ' ἐξάφνα μετεμορφώθησαν εἰς ὀγκοπαύους, τοὺς ὁποῖους παρέσυρε τὸ κύμα. Ὡς σήμερον ἀκόμη πλέουν ἀσκόπως, φερόμεναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς οἰκτρά ναυαγία καὶ φαίνονται ὡς νὰ κλαίουν κάθε φοράν ποῦ συναντοῦν τὸν Ἥλιον καὶ τὸν ἀνεμὸν Νότον, τὸ καλὸν θεός, ὅταν ἡ φύσις κ' αἱ νέαι καρδιαὶ ἀγάλλωνται εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς τὸ θάλαπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Αἱ Ἑσπερίδες.

Χωρὶς ἀργοπορίαν, ἀφίγων ὀπίσω του τὰς χιόνας καὶ τοὺς πάγους, ὁ Περσεύς ἐστράφη πρὸς Νότον, πρὸς τὴν χώραν, ὅπου λαμπρὸς ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν κυανὴν ἑκτασιν τῶν θαλασσῶν.

Οἱ λάροι κ' αἱ θαλάσσαι χελιδόνες τὸν ἔψαυον φιλικῶς μὲ τὰς πτέρυγας των καὶ τὸν προσεκάλουν νὰ συμμερισθῇ τὰ παιγνίδια των, οἱ δὲ δελφῖνες, ἀναδυόμενοι κατὰ τὴν διάβασίν του, προσεφέροντο νὰ τὸν μεταφέρουν ἐπὶ τῶν νώτων των.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ Τ' ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ.

Ἡ ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΤΟΥ

Ἀγαπημένα μου ἀδέλφια,

Εἶδα κ' ἔπαθα ὅσοι νὰ νοικοκυρεθῶ κοιτᾶ-στραβὰ ἐχθρὸς καὶ προχθρὸς στὸ δωμάτιο ποῦ νοίκιασα, καὶ σήμερον ἀνέρεκτα πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γυμνάσιο, συλλογισμένος ποῦ δὲν εἶμαι πιά στὸ χωριὸ μου καὶ ὁ ἀπομείνω μοναχός μου τώρα τόσοις μῆνες μακριὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς μου, ἀπὸ σὰς, ἀπ' τὸ σπῖτι μου καὶ τὰ κυνῆγιά μου. Ἀχ, πότε θὰ ἔρθουν αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα μὲ τὰς σχολικὰς διακοπὰς νὰ πεταχθῶ αὐτοῦ σὰν χελιδόνι, νὰ ἔρῳ τὴν χαρὰ μου ποῦ τὴν ἀφῖσα στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ μας.

Θυμᾶστε ποῦ σὰς εἶπα — ὅτι σὰς γράψω γιὰ τὸ ταξίδι μου ; Νά, τώρα ἔχετε νὰ διαβάσετε, κ' ἂν ἔχετε ὄρεξι καὶ νὰ γελᾶτε, γελᾶστε καὶ γιὰ μένα, γιὰτὶ ἐγώ, καίμένα γέλια, τ' ἀπαρνῆθηκα.

Τὴν ἀκούσατε τὴν μητέρα μας ποῦ μοῦ ἔλεγε προχθρὸς σὰ μὲ ξεπροβοδοῦσε :

— Παιδί μου, εἶσι νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, νὰ περάσῃς κ' ἀπὸ τὴν παραμὰ σου νὰ τὴν ἰδῇς. Σ' ἐφύλαξε ἡ καυμένη, ξενύχτισε πολλές βραδύες ἀπάνω στὴν κούνια σου ὅταν ἦσουν μικρὸς κ' ἔπινε κ' αὐτὴ μαζί μου στές ἀρρώστιες σου τὸ αἷμά της.

Τὸ ἔχει παράπονο ποῦ δὲν πέρασες μὴ φορὰ ἀπὸ τὸ σπῖτι της αὐτοῦ ποῦ περνᾷς ἀπ' τὸ χωριὸ της. Σ' ἐπῆρε γιὰ περῆσαν κ' ἀκατάδεχτο, γιὰτ' εἶνε φτωχὴ καὶ γυφτισσα. Θα σὲ καταρασθῇ, ψυχὴ μου, καὶ θὰ παθῇ ἡ κατὰ της, γιὰτὶ σοῦ ἔδωκε τὸ γάλα της καὶ τυρανίστηκε μαζί σου. Τί κ' ἂν τὴ σπλαχνίζω ἐγὼ κάθε τόσο ; Ξαγοράζεται τὸ γάλα της, παιδί μου ; Τῆρα ἐδῶ ! Ξαγοράζεσαι ἐσὺ γιὰ τ' ἐμένα ;

Τὸ χωριὸ τῆς παραμὰς μου εἶνε κοντὰ στὸ κορφοβόθρι, ὅπως ἔρετε, ἔκανε κ' ἓνα κύβο προχθρὸς σὰν νὰ ἦταν μεσογειμῶνο, κ' ἐκεῖ ποῦ μπήκαμε στὸ χωριὸ της, ἔπιασε κ' ἡ βροχή. Ἦθελα δὲν ἦθελα τώρα θὰ τραβούσα στὸ σπῖτι της.

Ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, λέγω στὸν ἀγωγιάτη μου, θὰ νυχτώσωμε καὶ θὰ μουςκέψωμε στὸ δρόμο. Ρώτησε νὰ βρῇς τὸ γυφτοκάλυβο τῆς παραμὰς μου τῆς Τράκινας ὅταν κοιμηθῶ ἐκεῖ ἀπόψε, τώρα νὰ βρῇς καὶ σὺ πούθενά νὰ ξενοκτίσῃς κ' ἔλα τὸ πρῶτ' νὰ μὲ πάρῃς.

Ποῦ θὰ κοιμηθῇς ἐκεῖ ; μοῦ λέγει ὁ ἀγωγιάτης, θὰ κόψῃς κλαρὰ ἀπὸ τὸ κύβο.

Αἶ, τότε, τοῦ ἀπαντῶ, γιὰ νὰ ξεσταθῶ, θὰ κόψω στ' ἀληθινὰ καρρὰ μὲ τ' ἀμῶνι καὶ τὴ βαρεῖα τοῦ μακαριτοῦ τοῦ

Τράκη. Θὰ πάγω, δὲ μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά. Τὸ ἔγω τάμμα σὴ μητέρα μου.

Σὰ μ' εἶδε ποῦ ξεπέζεψα μπροστά της, ἡ παραμὰ μου, ὦχ, μωρὲ μάτια μου ! Κι' ἂν εἶχα σκοπὸ νὰ τραβήξω τὸ δρόμο μου, ποῦ θὰ μ' ἀφῖνε ! Μ' ἐξούφισε στ' ἀγκαλιὰς μου καὶ σὶα φιλήματα.

Ἦταν κ' ἄνισητὴ ἡ εὐλογημένη, κ' ἔφερνα γύρω τὰ μάτια μου νὰ βρῶ πούθενά, ψύλλους στ' ἄχουρα, νερὸ νὰ νιφθῶ, μὰ μὲ φιλοῦσε κάθε στιγμὴ καὶ κατὰλαβὰ πῶς θὰ ἦταν κόπος χαμένος τὸ νύμφιο.

Αὐτὸ μὴν τὸ λέτε σὴν μητέρα. Ὁ ἀρχίστὴ νὰ μουρμουρίζῃ : — «Νάτος ὁ περιγελαστής ! μήπως δὲν τὸν ξέρω ; αὐτὰ δὲν ἔκανε κ' ἐδῶ ; Αὐτὸς εἶνε σὰν τὸ χιόνι, ὅ,τι τοῦ ρίξεις ἀπάνω του, θὰ λερωθῇ.»

Πότε τὸ ἔμαθε καὶ πότε μαζεύτηκε ἐκεῖνη ἡ γυφτιά τριγύρω μου ὁλόρθη ! Καρπάνα νὰ βαροῦσε ἡ παραμὰ μου, δὲν πιστεύω νὰ μαθαίνονταν γρηγορώτερα ὁ ἐρχομός μου. «Ὅλοι οἱ γύφτοι κ' αἱ γυφτισσες, τὰ γυφτοπούλα κ' αἱ γυφτοπούλες ἦρθαν νὰ μοῦ ποῦν τὸ «καλὸς ὦρισες» καὶ τὸ «καλὸς τὸ δέχτηκες» σὴν παραμὰν μου, κ' αὕτη καμαρωτὰ-καμαρωτὰ μὲ παρουσίαζε σ' ὅλους ἀράδα μὲ τὸ στερεότυπο : «Ἡ φύλαξή μου... ἡ φύλαξή μου».

Κατάντησα νὰ τὸ χωνέψω κ' ἐγὼ πῶς ἔχω ἓνα θηλυκὸ ὄνομα, καὶ πάλι καλὰ ποῦ δὲν ἄκουσα καὶ καμμιὰ γυφτισσα νὰ μὲ φωνάξῃ : «Κυρὰ Φύλαξη».

Ἄν ρωτᾶτε καὶ γιὰ τὰ γυφτικά δεξίματα, τόσο εὐκόλα, φθηνὰ κ' ἀβάρετα τὰ ἔβαλε σὲ τάξιν ἡ γυφτικὴ πολιτικὴ, ποῦ εἶνε νὰ τὴ ζηλεύῃ κανεὶς. Σὲ τὸν κόσμον ποῦ ἦρθε στὸ σπῖτι τῆς παραμὰς μου, οὔτε καρρὰ βρέθηκε, οὔτε χελὶ βράχης ἀπὸ ἓνα κέρασμα, ὅς ἦταν καὶ τιποτένιο.

Γιὰ μένα μοναχὰ βρέθηκε ἓνα λουκούμι, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἦταν ἀπὸ τὰ ἴδια ποῦ μοῦ εἶνε ἡ παραμὰ μου τότε ποῦ μὲ κρατοῦσε σὴν ἀγκαλιά της.

Εἶχε πάρει νὰ σουρουπώσῃ καὶ νὰ ἡλθῇ ἀπ' τὴ δουλειὰ καὶ τὸ Τρακόπουλο, ὁ Λεωνίδας καὶ μὲ τὸ μεσοκοιμῶνο ὄνομα, Νίδας, ἡ μοναχὴ κλήρα κ' ἀπαντοχὴ τῆς παραμὰς μου, ἓνα παιδί σὴν ἡλικία μου, ἀδύνατο, ἄσκαρο κ' ἄχαρο, ἀλλὰ παιδί συμπαθητικόν. Ἐγὼ, μὴ πρὸς βάρους σας, ἀδέλφια μου, τ' ἀγάπησα, εἴτε γιὰτ' εἶνε ξεχωριστός, ἀπ' ἓνα γάλα ποῦ λέν, ἀδελφός μου, εἴτε γιὰτὶ τὸ λυπήθηκα σὰν ἔμαθα πῶς τ' ἀπόκοψε ἡ μάνα του στοὺς τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ ῥοθῇ νὰ βυζᾷξῃ ἐμένα. Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου πῶς τοῦ ἄρπαξα ἐγὼ τὴν ὑγεία του, τὴ δύναμι, καὶ μπορεῖ καὶ χρόνια ἀπ' τὴ ζωὴ του, γιὰτὶ γεννήθηκε φτωχὸ τὸ κακόμοιρο.

Καταλαβαίνω πῶς ἦταν δικηὸ καὶ

χρέος μου, αν μπορούσε να γίνει, να το δώσω πάλι. Ό,τι του πήρα, αυτό που του ήταν φυσικό του δικαίωμα, γιατί έπρεπε να ήταν αυτός γερός σαν έμένα κι' εγώ αδύνατος σαν αυτόν, αφού η δική του ή μάνα είχε τα προσόντα σαν να 'πούμε, τα χρειάζόμενα, να θρέψη παιδί, και όχι ή δική μου. Τι έφταιγε αυτός ο δύστηνος π' αρρώστησεν ή μητέρα μου όταν γεννήθηκα εγώ, για να του λείψει το γάλα της μάνας του, γι' αυτόν απ' τον Θεό διαταγμένο;

Θα μπορούσα τάχα μια μέρα να του κάνω ένα μεγάλο καλό, για να ξελαφρώσω από ένα βάρος την καρδιά μου;

**

Το σπίτι της παραμάνας μου είχε σωστό μέλαθρο κατά το μακαρίτη τον Όμηρο. Ένα μαυρόσπιτο από την καπνιά, μια καλύβα ισόμπαστη, χωρισμένη σε δυο μ' ένα κοντό σανιδένιο χώρισμα. Κάτω χώμα πέρα-πέρα κι' άπάνω αϊ πλάκες της σκεπής, μαύρες κι' αυτές με κρεμασμένες καπνιές σα σφηκοσώληδες.

Στο ένα χώρισμα είχε μια φορά το εργαστήρι του, αλχημικός. Ήφαιστος, ο μακαρίτης ο Τράνης.

Τώρα τ' άμωνι, παρατημένο από τόσον καιρό, κυττούσε με παράπονο το φουσερό, κι' ή βαρεία εκεί δίπλα μου φάνηκε πώς από πολλού καρτερεί να μεγαλώσει ο άχαρος κληρονόμος για να τη συγυρίσει, στην πατρική του τέχνη.

Γιατί τάχα δεν θα περίμενε έτσι και τ' άτόφιο τόξο που άρισε κρεμασμένο στο δικό του μέλαθρο ο Όδυσσεύς, κι' νώντας για την Τρώαδα; και δεν θα καρτερούσε κι' αυτό παρόμοια τον Τηλέμαχο πότε θ' άντρειωθεί τα χέρια του για να μπορέσουν να το τανύσουν;

(Έπεται το τέλος) ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Άπαλά-άπαλά κοιμάται μέσ' την κούνια το μωρό. Άγγελοι του έσείς, που πάτε 'ς ένα πλάσμα τρυφερό, δός τε ύπνο, για να κάνει το μωρό μας νάνι-νάνι.

Ύπνος γλυκερός του κλίνει τα λευκά τα βλέφαρά του κι' ένειρα γλυκά τ' άφίνει να γελά από τη χαρά του κι' άλλος Άγγελος που φθάνει σιγολέει νάνι-νάνι.

Και 'ς την κούνια παραστέκει ή μητέρα του ή καλή κι' άφωνη σκυμμένη πλέκει κι' αν καμιά φορά 'μιλή, το μικρό της να γλυκάνη, τραγουδάει νάνι-νάνι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ο ΙΒΑΝ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

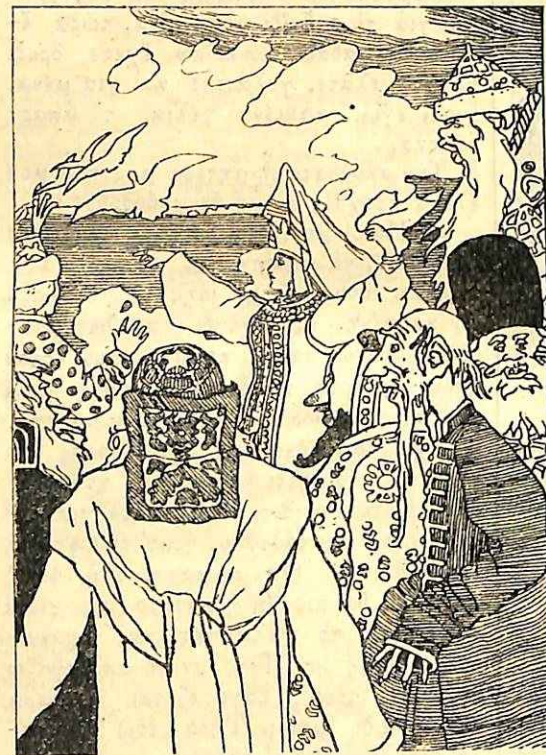
[ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

(Συνέχεια ιδε σελ. 381)

Ο δεύτερος γιός παρουσίασε το πουκάμισό που είχε κάνει ή γυναίκα του και ο Τσάρος είπε: «Αυτό, το πολύ-πολύ, κάνει για το μπάνιο». Κι' όταν είδε το άλλο, που του έφερεν ο πρωτότοκος, είπε: «Αυτό είναι καλό για τους δούλους μου».

Όταν βγήκαν από την κάμαρα του πατέρα τους, οι δύο μεγαλύτεροι γιοί είπαν μεταξύ τους:

— Έχουμε άδικο να κοροϊδεύουμε και να περιφρονούμε τη γυναίκα του Ιβάν. Αυτή δεν θα είναι Βατραχίνα, παρά κά-

«Λευκοί κύκνοι έπεσαν στη λίμνη...»
(Σελ. 392, στ. γ')

ποιο πλάσμα με λογικό και μ' έξυπνάδα. Σε λίγες μέρες, ο Τσάρος έδωσε και άλλη διαταγή. Αυτή τη φορά, οι γιοί του έπρεπε να παρουσιάσουν μπροστά του με τες γυναίκες των. Και ο Τσάρεβιτς Ιβάν γύρισε στην κάμαρά του άπελπισμένος.

— Κοάξ! κοάξ! γιατί αυτή ή μελαγχολία, Ιβάν; τον ρώτησε ή Βατραχίνα.

— Και πώς να μ'ην είμαι λυπημένος; άποκριθηκε ο Ιβάν. Τώρα δα ο πατέρας μου μ' έπρόσταζε να σε παρουσιάσω στην αύλή. Πώς μπορώ να το κάμω χωρίς να γίνω γελοός;

— Μ'ην άπελπίζεσαι, είπεν ή Βατραχίνα πηγαινέ μονάχος σου στην αύλή του Τσάρου και θά σ' άκολουθήσω. Κι' άμα άκούσης ένα κρότο σά βροντή, φώ-

ναξ: Νά την, έρχεται ή μικρή μου Βατραχίνα!

Την προσδιορισμένη ώρα, οι δύο μεγαλύτεροι έφθασαν μαζί με τες γυναίκες των, που είχαν βάλλει τα καλλίτερά τους φορέματα. Έμειναν μια στιγμή έρθεις κι' άρχισαν να περιγελούν τον Ιβάν και να του λέγουν ένα σωρό προστυχίες:

— Πώς, άδελφέ Ιβάν, ήλθες εδώ χωρίς τη γυναίκα σου; Τέλος πάντων μπορούσες να την φέρεις, τυλιγμένη σε μια φανέλλα. Μα δεν μού λές, άλληθια, που την ήδρες αυτή τη σπάνια εύμορφή; Χωρίς άλλο, πρέπει να έφαξες όλους τους βάλτους του βασιλείου!

Έξαφνα άκούσθηκε ένας ύποκωφος κρότος όμοιος με βροντή. Όλο το παλάτι τρανέχθηκε. Οι προσκεκλημένοι σηκώθηκαν με τρόμο από τες πολυθρόνες των και δεν ήξευραν τι να κάμουν, όταν ο Ιβάν έφώναξε δυνατά:

— Μή φοβάσθε, ευγενέστατοι άρχοντες κι' ώραιες άρχόντισσές μου! Δεν είναι τίποτε! έρχεται ή μικρή μου Βατραχίνα.

Την ίδια στιγμή έφθασε στο παλάτι ένα χρυσό άμάξι που το έσερναν έξη άλογα, και από το άμάξι αυτό κατέβηκε ή ώραία Βασιλική μ' όλη τη λάμψη της εύμορφιάς της.

Ο Τσάρεβιτς Ιβάν την πήρε από το χέρι και την έφερε στη μεγάλη σάλα του παλατιού.

Οι προσκεκλημένοι του Τσάρου, καθισμένοι μπροστά σε μακριά δρύινα τραπέζια, έτρωγαν, έπιναν και ξεφάντωναν.

Η Βασιλική, όταν έπινε το κρασί της, άδειαζε το ποτήρι άλλά έγυνε το κατακάθισμα στο άριστερό της μανίκι, και όταν έτρωγε ψήτο κύκνο, έκρυβε τα κόκκαλα που είχε γλείψει, μέσα στο δεξι της μανίκι.

Η συννοφάδες της έπρόσεξαν αυτό που έκανε και μολονότι τούς έφάνη παράξενο, έσκέπησαν πώς έπρεπε να το κάμουν κι' αυτές.

Ύστερ' από το τραπέζι, άρχισε ο χορός.

Ενώ έχόρευε με τον άνδρα της, ή Βασιλική έκούνησε το άριστερό της χέρι και άμέσως μια λίμνη παρουσιάσθηκε μέσα στη σάλα. Έπειτα έκούνησε το δεξι της κι' άμέσως έπесαν στη λίμνη πολλοί λευκοί κύκνοι κι' άρχισαν να κολυμβούν. Ο Τσάρος και οι παλατιανοί κύτταζαν καταγοητευμένοι, βουβόι από το μεγάλο τους θαυμασμό.

Τότε κι' ή συννοφάδες της Βασιλικής άρχισαν να χορεύουν με τους άνδρες τους, κι' ένέμιζαν πώς θα μπορούσαν να κάμουν το ίδιο θαύμα. Μα όταν έκούνησαν το δεξι τους χέρι, δεν κατώρθωσαν

άλλο παρά να σφενδονίσουν τα κόκαλα κι' τ' άποσπαγούδια του κύκνου σ' άπόσσωπο του Τσάρου και των άλλων παλατιανών. Φυσικά ο Τσάρος έθύμωσε πάρα πολύ, τες έδιωξεν από το παλάτι και είπε πώς δεν θέλει να τες ξαναϊδθί στα μάτια του.

Σ' αυτό το άναμεταξύ, ο Τσάρεβιτς Ιβάν γύρισε στα δωμάτιά του, έφαξε, βρήκε το βατραχιένιο πεσσί της γυναίκας του και το έβριξε στη φωτιά.

Σαν γύρισε σε λίγο κι' ή Βασιλική και δεν ήδρε το πράσινο πεσσί της, λυπηθηκε φοβερά κι' άρχισε να κλαίει.

— Τι έκαμες Ιβάν; είπε στον άνδρα της. Αν έπερίμενες άκόμη λίγο, εγώ θά ήμουν δική σου για πάντα. Τώρα όμως πρέπει να σάφισω και να φύγω. Χαΐρε! Ζήτησέ με στη μακρινή χώρα όπου κατοικεί ο Άθάνατος!

Και άμα είπεν αυτά τα λόγια, μεταμορφώθηκε σ' έναν ώραϊο κάτασπρο κύκνο, κι' έπέταξε από το άνοιχτό παράθυρο.

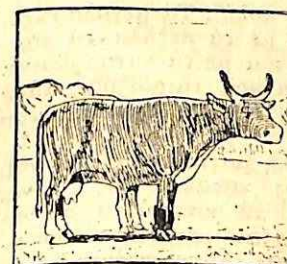
Ο Τσάρεβιτς Ιβάν παραδόθηκε στη μεγάλη του λύπη. Ένα όλόκληρο

«Πού πηγαινεις και τι γυρεύεις;»
(Σελ. 393, στ. γ')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

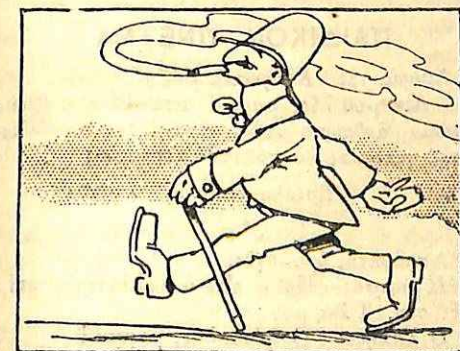
Άγγελος με έξ πόδας

Η άπέναντι εικών, εν φωτογραφίας, παριστά μίαν άγγελάδα με έξ πόδας. Το τέρας αυτό έγένετο εις το Σράξ της Τύβιδος, ζή δέ υγιέστατον και περιπατεί χαμπρά, χωρίς να ένοχλήται πούσως δια την περισσειαν των ποδών του, άλλ' ούτε και να ένοχλήται καθόλου από αυτήν.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Δανθασμένη ζωγραφική

Εμπορείτε; να εύρετε τί λάθος εις το σχέδιον έχει αυτή ή εικών

β) Έπιγραφή έφθαρμένη

Συμπληρώσατε την έφθαρμένη αυτήν έπιγραφήν:

. N T. T. N. .

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλη την λύσιν εις το γραφείον μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δέ του ποσού το όποιον θαποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Σημείωσις: Χάριν ποιητίας, δημοσιεύονται τώρα δύο ζητήματα εις κάθε φύλλον, εν εύκολώτερον και εν δυσκολώτερον. Ο άναγνώστης όμως, διά να στείλη λύσιν και να συμπεριληφθή μεταξύ των λύτων, δεν είνε άνάγκη να λύσθ και τα δύο. Άρκεί και μόνον το έν.

Λύσεις του Προβλήματος του Παιγνίου του 47ου φυλλαδίου.

Η παροιμία είναι: Άλλα τα μάτια του λαού κι' άλλα της κουκουβάγιας. Αί δύο αυτά εικόνες δείχνουν πώς

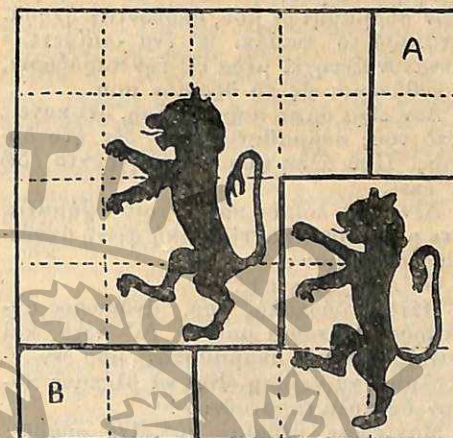
χρόνο άλλο δεν έκαμε παρά να κλαίη. Το χειμώνα με τα χιόνια, έκλαιγε το φθινόπωρο με τες βροχές, έκλαιγε την άνοιξη με τα λουλούδια, πάλι έκλαιγε και το καλοκαίρι με τον ήλιο, έκλαιγε, έκλαιγε. Άλλά και τες τέσσερες έποχές, είδε πώς με τα κλάματα δεν κατώρθωνε τίποτα, κι' έπειδή του ήταν άδύνατο να ζήσθ πιά μακριά από τη γυναίκα του, που άμα την είδε με την ανθρώπινή της μορφή την αγάπησε τρελλά, άποφάσισε να πάγη στη μακρινή χώρα όπου κατοικούσεν ο Άθάνατος και να τη ζητήσθ.

Γύριψε λοιπόν την ευχή των γονέων του κι' έξεκίνησε για το μεγάλο ταξείδι, μη γνωρίζοντας κι' αυτός προς ποιο μέρος έπρεπε να διευθυνθθ.

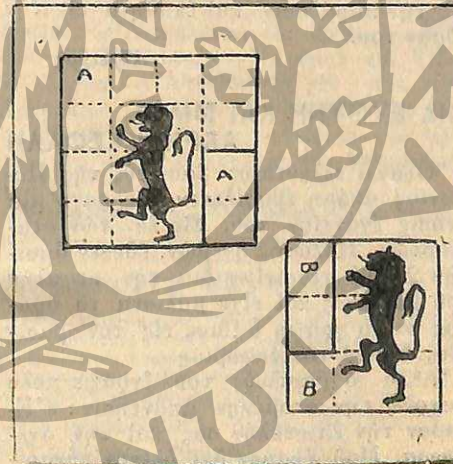
Πήγαινε, πήγαινε, πέρασε βουνά, λαγκάδια, ποτάμια, λίμνες, και μακριά, πολύ μακριά, άπάντησεν ένα γεροντάκο.

— Καλημέρα, παλιγκάρι μου, του είπεν ο γεροντάκος. Πώς σε λένε; από πού είσαι; πού πηγαινεις και τι γυρεύεις;

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Οα κοπή το ύφασμα και πώς θα σχηματισθούν αι δύο σημαίαι.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Δάφνης Στέφανος (0) με Δικηγόρον της Νεολαίας, Ακροναυτίαν, Έθνικόν Πόθον — ο Αθανάσιος Διάκος (0) με Φαίδρον Αδάμαντα, Κρητικοπούλαν, Έξόριστον Αττίδα — το Κρητικοπούλο (0) με Κοσμοκράτορα, Χρυσάνθεμον.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλαθιεύκην (σου έστείλα τον τόμον του 1909 καλώς να έλθης) Όληνα (Έλαδς, εύχαριστώ) Αναξαγόραν (ώραία ή περιγραφή σου και εδώ έτελέσθη πάνδημον μνημόσυνο) Προσοδικιάντων Σκλάβων (μετά την έκτέλεσιν των παραγγελιών, έμεινεν υπόλοιπον δρ. 1,40 εἰς τιν Σ.Σ.Σ. βεβαίως δύνασαι να στείλῃς) Νατάκι της Χαλκίδος (εύχαριστώ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ωραίαν Αμαζόνα (εύχαριστώ δι' ὅσα γράφεις τετράδια έστειλά) Έξόριστον Βασιληάν (έχει καλώς) Μικρόν Ηλιωα (ναί, τρία φυλλάδια άκούη, καί... χαρά, χαρά, χαρά!) Πόθον της Κύπρου (έστειλά) Ηρωίδα του 21 (αἱ λύσεις δεκταί) Σωφραζέταν (κύτταξε λοιπόν να τὲς έγγραφῇς ὅλας αὐτάς ποὺ σοὺ τρώγουν ταῦτά) Δωδωναίον (αἱ παραγγελίαι σου έτετέλεσθησαν περιμένω τὰς έντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν νέαν διαμονήν) Σενατευμένον Γυμνασιόπαιδα (βραβεῖον έστειλά) περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου) Έλληνικήν Δόξαν (έστειλά) Αεροναυτοπούλαν (έστειλά) Τέλλον Άγραν (τετράδιον έστειλά με τὸν Όδηγόν, ὁ ὅποιος λύει ὅλας σου τὰς ἀπορίας) Υπερασπιστὴν της Ελλάδος (έλαδς, εύχαριστώ) Κυνηγόν της Έρήμου (έστειλά) Βιθυνήν Έλληνοπούλαν (να μὴ λησμονῇς νὰ έσωκλείης δεκάλεπτον γραμματὸσίμων εἰς καθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν) Τζοκόνδαν (έστειλά) χαίρω ποὺ ἔχεινες καλά) Φοῦλι (βραβεῖον έστειλά) Εὐγενὲς Ίδονικόν (εύχαριστώ καὶ ἀναμένω τὸ αντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς) Ίριδα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 2 Νοεμβρίου, ὁκπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκυροῦμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσώκλειουν διὰ τὰς λύσεις των ἐκάστου φυλλαδίου, ὅσαι δὴποτε καὶ ἂν εἴναι, γραμματὸσίμων ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλοι φια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάριτις των λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἔκαστος περιέχει 20 φυλλά καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ Ἀπανταχόθεν μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρό τῆς δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Όδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρῶτον ἑ. ἑ. Ό Όδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

473. Δεξιόγραφος

Έν συμπερασματικόν
Με δύο γράμματα ἑνώων
Καὶ μιὰν χώραν περυσθῆς
Τῆς Ἀσίας φαγεύου.

Έστάλῃ ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Σιδερίδη

474. Στοιχειόγραφος

Εἰς ἑν κοινόν ἐπιθέτον
Έν γράμμα ἑὰν ἀλλάξῃς,
Νῆσον εἰς τὸ Ίόνιον
Ἀρέσως θὰ κατάρξῃς.

Έστάλῃ ἀπὸ τὸ Φοῦλι

475. Ἀναγραμματισμὸς

Νεκρικὴ ἐνδυμασία
Φοδερὰ καὶ ἀταξία,
Τώρα μ' ἀναρχματίζεις;
Καθαυτὸ μὲ βατνίζεις.

Έστάλῃ ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

476. Κυβόλεξον

*** = Κατοικίδιον ζῶον.
*** = Σατράπης τῆς Περσίας.
*** = Θνητὴ φίλη τοῦ Διός.
*** = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Έστάλῃ ὑπὸ τὸ Κερατὸς τῆς Ἀμαλθείας

477. Λογοπαγνιον

Ποία Ἰταλικὴ πόλις πίνεται;

Έστάλῃ ὑπὸ τοῦ Μυστικῶν

478. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Όμοσερὰ — Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης = Μέλος Ζώου + Πόλις τῆς Γαλλίας — Νῆσος τοῦ Λιγαίου = Σύρφωνον + Ἀκρωτήριον — Ζῶον ἔργον = Φωνήν.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Μοῦσα.

Έστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀετοῦ

479. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Ταρχικά των ἀντιθέτων των κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πνταμόν τῆς Εὐρώπης:

Στερός, ἐλαφρός, ἀδύνατος, μέρος, ζωηρός.

Έστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἰωνος

480. Ἐλλειποσύμφωνον

α - αυα - α - αωι - υα - ε - αλ - ω - ει.

Έστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀρτινῆς

481. Γρίφος

ἦν	αα	αα
ἦν	αα	αα
ἦν	αα	αα
οι.	αα	αα

Έστάλῃ ὑπὸ Κωνστ. Δ. Σιδερίδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ό χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἅπλᾳ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Α νθος Γαζίας, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου, ἀπεύρους
Εὐχάς. — Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα ἸΑ', 171).

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Υποψηφία Δημοσηφίσματος τοῦ 1911

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ

Υποψηφία Δημοσηφίσματος

Ποῖος δὲν ἐπόθησεν τὴν Ἑλλάδα μας μεγάλην καὶ ἔδωξεν ὅπως τὴν ὠνεύεσθῃ ὁ φάλης τῆς ἑλευθερίας; Ποῖος δὲν θὰ ψάξῃ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα; (ΙΑ' 173)

Η νέα μου διεύθυνσις εἶνε: André Arapis, Aga Hamam 27 (3) Péra, Constantinople. — Δωδωναῖος. (Α' 174)

Ἡρώς τοῦ Σουλίου, ὑποψηφία Δημοσηφίσματος.

Ἑλληνικὴ Δόξα, ὑποψηφία Δημοσηφίσματος

Ἀπὸ τῆς Τρίτης, 8ης Νοεμβρίου

"Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΑΣΤΗΡ,"

εἰσπορευόμενος εἰς τὸ βῶν αὐτοῦ ἔτος θὰ ἐκδίδεται εἰς μετὰ σχήμα. χωματιστὸς, μετὰ νεώτατα φωτογραφία καὶ τὸ παρόντιόν του πληρὲς πρωτοτύπων σχεδίων καὶ ἐργασιῶν.

Θὰ πωλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας, τὰ κώσσια καὶ εἰς ἅπαντα τὰ ὑποκαταστήματα τῶν ἐφημεριδῶν Ἑσπερίων καὶ Ἑσπερινοῦ.

Ζητήσατε λοιπόν τὸ 1ον φύλλον τοῦ βῶν ἔτους.

Τρίτην, 8ην Νοεμβρίου.

Γραφεῖα, Καταστήματα καὶ Σχεδιαστήρια

Όδὸς Ἀγίου Μάρκου 13. Ἀθήναι. (ΙΑ', 170)

ΤΟ 34^{ον} ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1911, ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 34ον αὐτῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγκαιρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἔγγραφων κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν δ κληρωθῶσιν, εἰς μόνον, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΡΩΧΗΝ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1912 θὰ γίνωνται ἈΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δόρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὁρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 371, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαιρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δώρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἐκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἴναι ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἑ. ἢ ὁποία ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ 47 φύλ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 47 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 393]

ΑΘΗΝΑΝ: Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Πολυτέχν. Μ. Ἀρτινῶν, Ἀθ. Ν. Δεβαθηνός. Γ. Ε. Σκαπαθιανός, Γ. Α. Μαυρίδης, Γελαζούμην.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δημόκος.
ΔΕΚΑΙΝΩΝ: Ρίκα Ν. Ἀγγελόπουλου (16)
ΔΙΩΜΗΣ: Νικ. Ἀθ. Μαρξος.
ΠΥΡΓΟΥ: (τοῦ 46ου φύλλου) Φωτίνη Κ. Τζιαντζή, Εὐαγγ. Π. Δαποδ, Ἀλεξάνδρα Δ. Καλλιόπουλου, Σοφύλα Ματθαίου, Εὐτυχία Α. Λούτα, Πάρις Ἡλιοπούλου, Μαρία Νικολοπούλου, Εὐγενία Γούτον, Μαρία Η. Παπα-Χρυστοπούλου, Νικολέττα Μαρσίδα, Εὐαγγελία Ἀντωνοπούλου, Ἀγαθὴ Γ. Τσαβάρη, Εὐγενία Κ. Λάπατα, Χρύση Κοκκίνου, Ἄννα Κωνσταντοπούλου, Ἰσμήνη Γ. Φωρτσίνου, Χρηστὶνα Μπουλιανάκη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σένη Α. Δουζινα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς.
ΔΕΥΚΟΣΙΑΣ: Γ. Χρ. Γεωργιάδης (16).
ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὁρφέας Α. Καραβίας (16).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δόρην τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθῃ ἢ ἐν πρῶτῳ ΣΟΦΟΥΔΑ ΜΑΣΤΡΑΠΑ, ἢ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τοῦς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,90 διὰ τὸν προσεχὲ Διαγωνισμ.